

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Ίκουργείου της Παιδείας, ως τὴ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμένου Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἔν ἔτος.

ΚΑΙ ΔΙΑΤΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 18.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 B, παρὰ τὸ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 30 Μαρτίου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 13

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Κατὰ συμβουλήν του ἑδηγοῦ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ ἀπέφυγαν να φανοῦν, μετ' τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ ἐλέφαντες, ἂν δὲν τοὺς ἐβλεπαν, θαηληπίζοντο καὶ θαῖεφευζαν.

— Τοῦτο θά μας ἐπέτρπε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ στρατόπεδον, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ νὰ μαζεύσωμεν ὅ, τι μένει ἀπὸ τὰ πράγματά μας, τίποτε κινώτια με κοινάβρας προπάντων ...

— Καὶ ἀκόμη, προσέθεσεν ὁ Τζῶν Κόρτ, νὰ θάψωμεν εὐπρεπῶς τὸν δυστυχῆ Οὐρδαξ.

— Δὲν πρέπει νὰ το συλλογιζώμεθα, ἔσω τριγυρίζουν ἀπέξω οἱ ἐλέφαντες, εἶπεν ὁ Κάμης. Ἐπειτα, τί εἶμπορεῖ νὰ ἐμεινεν ἀπὸ τὰ πράγματά μας; Ὅλα θὰ ἐγίναν ἐκέχλωμα λυώμα.

Ὁ ἑδηγὸς εἶχε δίκαιον. Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐλέφαντες δὲν ἐφανέρωναν καμμίαν διάθεσιν νὰ πομακρύνθοῦν, τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ ἐπανέλθοῦν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἔκαιεν ἀκόμη ἡ πυρά, καὶ ἔπειτα νὰ ποφασίσουν περὶ του πρακτέου.

Ὁ Κάμης, ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Λάγκας ἐπέστρεψαν λοιπὸν οπίσω.

Καθ' ὁδόν, ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἠτύχησε νὰ φονεύσῃ καλὸν κομμάτι, τὸ ὅποσον θὰ ἐξησφαλίζε τὴν τροφήν του ἐμῆλου διὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας.

Ἦτο μία ἰνγιάλα, εἶδος ἀντιλόπης με τρίχωμα φαῖόν, μελανόστικτον, ζῶν μεγαλόσωμον, τὸ δὲ φονευθὲν ἄρρεν, ὀπλισμένον με κέρατα σπειροειδῆ, καὶ με πυκνὰς τρίχας εἰς τὸ στήθος καὶ εἰς τὰ κατώτερα μέρη του σώματος. Ἡ σφαῖρα τὸ ἀφίσειν εἰς τὸν τόπον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κεφαλὴ του ἐπρόβαλλεν ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ἡ ἰνγιάλα αὐτὴ πρέπει νὰ ἐξυ-

γίζε διακοσίας πενήτηκοντα ἕως τριακοσίας λίτρας. Βλέπων αὐτὴν πίπτουσαν, ὁ Λάγκας ἐτρέξεν ἐκεῖ ὡς νεαρὸς κύων· ἀλλὰ φυσικὰ, δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν σηκώσῃ μόνος του καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ὁ ἑδηγὸς, συνηθισμένος εἰς τοιαύτας ἐργασίας, διεμέλισε τὸ ζῶον με μίαν μάχαιραν, ἀπέκοψε τὰ χρήσιμα τεμάχια καὶ εἶπεν εἰς τὸν Λάγκαν νὰ τα μεταφέρῃ πλησίον τῆς πυρᾶς. Ὁ Τζῶν Κόρτ ἐρριψεν εἰς αὐτὴν ἀγκαλιδα ξηρῶν κλάδων,

οἱ ὅποιοι ἦνασαν καὶ ἐκάησαν ταχέως, ἀφ' οὗ δὲ οὕτω ἐσηματίσθη μία μεγαλοκρηπῆς ἀνθρακιά ὁ Κάμης ἀπέθεσεν ἐπ' αὐτῆς τὰ τεμάχια του ὀρεκτικοῦ κρέατος.

Κινώτια με δίπυρα καὶ κοινάβρας εἶχεν ἀφθονα τὸ κερθάνιον· ἀλλὰ περὶ τῆς ἀνακτήσεως τούτου οὐδεμίαν ὑπῆρχεν ἐλπίς. Ὅσα ἀφῆκαν οἱ ἀχθοφόροι, ψεύγοντες, θὰ τα ἐποδοπάτησαν καὶ θὰ τα μετέβαλαν εἰς κόνιν οἱ ἐλέφαντες. Εὐτυχῶς εἰς τὰ δάση τῆς Κεντρῆς Ἀφρικῆς τὸ θῆραμα ἀφθονεῖ, καὶ ὁ κυνηγὸς εἶνε πάντοτε βέβαιος ὅτι θὰ εὐρίσκη τροφήν, — ἀρκεῖ νὰ εὐχαριστῆται μόνον με κρέας φητόν.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ταξειδιώτας μας, τὸ ζήτημα ἦτο νὰ μὴ τοὺς λείψουν τὰ πρὸς θῆραν ἀναγκαῖα. Ναί μὲν ὁ Τζῶν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Κάμης εἶχον παρὶμαζὶ τὸν ἀπὸ μίαν καραμβῖναν καὶ ἀπὸ ἑν ρεβόλβερ, ἔπλα, τὰ ὅποια ἐπιδεξίως χειριζόμενα, θὰ τοῖς παρεῖχον μεγάλας ἐκδουλεύσεις· ἀλλ' ἔπρεπε πρὸ παντός καὶ αἰφυσγγιθῆκαὶ τῶν θὰ εἶνε ἐπαρκῶς ἐφωδισμένοι. Ἐν τούτοις ὑπελογίσθη ὅτι, ἂν καὶ πρὶν ἐγκαταλείψουν τὸ ἀμάξιον εἰς τὴν τύχην του, παρεγέμισαν τὰ θυλάκια τῶν, μόνον πενήτηκοντα βολὰς εἶχον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν. Ὁμολογουμένως, τὸ ἐπὸδον ἦτο ἀνεπαρκές, ἂν θὰ ἦναγκα-

« Ἡ σφαῖρα τὸ ἀφίσειν εἰς τὸν τόπον. » (Σελ. 97, στήλ. α'.)

πράγμα, παρά με την σωτηρίαν της πατρίδος της ;

Τοιαύτα εσυλλογίζετο πυρετωδώς η Γουιλελμίνα τρέχουσα. Αλλά την απέλασαν της διεδέρχθη ταχεία απόφασις :

«Αμα διήρχετο τα σύνορα, θα έπλησιαζε το πρώτον βορεικόν απόσπασμα πού θα συνήγα, θαπεκαλύπτε την άτιμον συνωμοσίαν, και εν ώ οι ίπκεις θα έτρεχαν εν σπουδή να είδοποιήσουν τους κινδυνεύοντας αρχηγούς, εκείνη θα καθήρχετο εις την Λαιδουσιμθ και θα παρεδίδα τα παιδιά εις την θείαν Παυλίαν.

Η απόφασις αυτή τή απέδωκε την συνήθη της ηρεμίαν.

Τότε εσυλλογίσθη πάλιν το γράμμα. Ποίος να το έγγραφεν άρα γε ;

Κανείς άλλος βέβαια, παρά ένας από τους συνεύχους. Και φυσικά ο Σελέσκος. Θα ήθέλησε, φαίνεται, προδίδων την συνωμοσίαν, να παύση κανένα ασχημόν παγγινδι του Ζαφουράνα.

Του Σελέσκου όμως ποίον να ήτο το σχέδιον; Τι να είχε σοφισθη αυτός; Τι άτιμίαν ήτοιμάζετο να πράξη.

Εις μάτην το κοράσιον εθίξε αυτήν την ερώτησιν καμμία άπάντησις δεν ήρχετο εις τον νούν της.

Επλησίαζεν εις το μέρος, όπου είχαν μείνη η Ειρηνούλα και η Λενέττα.

Δια να μή τας άνησυχήση, προσέκαθε να φαίνεται δάσν το δυνατόν ήρεμος, και με μειδιάμα εις τα χείλη έπροχώρει.

«Εγώ είμαι! έφώναξε, προβάλλουσα από την λόγχην.

Η Κάνυα δεν ανήγγειλε την άφιξίν της. Τοιούτο την εξέπληξε.

Μ' εν βλέμμα ήρεύνθησε το μέρος, όπου είχαν μείνη τα δύο κοράσια.

Ητο έρημον.

Τα παιδιά, η Κάνυα, τα δύο άλογα, — όλα είχαν γίνη άφαντα!

Φρικώδες προαίσθημά την κατέλαβε. Έφώναξε... καμμία φωνή δεν άπεκρίθη. Ο Μαρμπίης, διαταχθείς νάνιχνέσθη, σφράνθη προς στιγμήν το έδα-

φος, έπειτα εξώρμησεν εμπρός, ακολουθούμενος υπό της κυρίας του.

Μία σκέψις έγγενήθη αίφνης εις τον νούν της Γουιλελμίνας

«Έκλεψαν τα παιδιά. Μήν ήτο αυτό το σχέδιον του Ζουλού;

— Αυτό είνε! αυτό είνε βέβαια! Διατί να μή το συλλογισθώ ενωρίτερα ;

Θα ζητήση λύτρα, τα έποια είνε βέβαιος ότι θα του δώσουν... Μας ήκολούθησεν από το Πάρδε-

κοπ, ζητών την κατάλληλον εύκαιρίαν... Η άπουσία του Μαρμπίη διηκολύνει τα σχέδια του... Και τώρα, πώς θα εύρω τα παιδιά ;

Ο Μαρμπίης είχε σταματήσει. Έχουσα έμπιστοσύνην εις την σφρησιν το ή συντρόφου της, η Γουιλελμίνα τον έμμήθη.

Ητο παρά το χείλος κρημνώδους χαράδρας, εις το βάθος της οποίας έρρεε πηγή, εξωγκουμένη από την πτώσιν μικροσκοπικού καταρράχτου.

Ο Μαρμπίης άφηκε βρυχητόν όργη.

Κάτω, το ύδωρ του καταρράχτου επάφλαζεν, άφριζε, έτρεχε κατα μήκος στενής διώρυγας, και τέλος έχυνετο εις μίαν μεγάλην τρύπαν.

Ο Μαρμπίης έκτυπούσε με το πόδι το χείλος της χαράδρας, θυμωμένος ακόμη.

Τότε έπηρε όρμη, έκαμεν ένα θαυμαστόν πήδημα και εύρέθη εις το άπέναντι χείλος της χαράδρας, το σκεπασμένον από χλόην.

Έκει, άφ ού προς στιγμήν ανεμέτρησε το βάθος της άβύσσου, ήρχισε να κατέρχεται διά του κρημνού, στηρίζων τους ισχυρούς του γαυφόνυχας εις τας προεξοχάς του βράχου, σκεπασμένας από βρύον κοντόν και ξηρόν.

«Αμα έφθασε κάτω, ο Μαρμπίης έστα-

μάτησε. Τείνωκ την κεφαλήν προς την τρύπαν, ήρχισε να έκβάλλη κραυγας λύτης.

Η Γουιλελμίνα παρηχλούθει άγωνιωδώς δια του τα κινήματα. Το ένστικτον δεν ήμπορούσε ναπατήση τον Μαρμπίην.

— Έκει! θα είνε! εσυλλογίσθη η Βεροπούλα φρίττουσα.

Έζητε κανέν μέρος, από το όποιον θα ήμπορούσε να καταβή, και το βλέμμα της εσταμάτησεν εις μίαν ίτέαν πολύ έπικλινή, της οποίας έκρέμαγτο άνωθεν της άβύσσου οι μακροί υπόλευκοι κλώνες.

Αμέσως εξεβαλε τα υποδήματά της, έλυσε το σχοινίον, με το όποιον είχε δέσει τα φρονεμένα ζώα, έδωσε την μίαν του άκραν στερεώς από τον ισχυροτερον κλώνον του δένδρου, έτύλιξεν εις την μέσην της την άλλην άκραν, και ήρχισε γενναίως να καταβαίνει, βοηθουμένη δια των χειρών και των ποδών.

Όπως είχε κάμη και ο Μαρμπίης, κατέβη όλίγα μέτρα χωρίς πολλήν δυσκολίαν έπειτα όμως οι πόδες της εύρέθησαν εις το κενόν.

Τότε επίαση με όλην της την δύναμην από το σχοινίον, το όποιον, καθώς εταλαντεύετο, την έκτυπούσεν επάνω εις το τοίχωμα του βράχου.

Η Γουιλελμίνα εήχηλούθησε να καταβαίνει, και έφθασεν ούτω μέχρι της επιφανείας του ύδατος.

Τότε παρετήρησεν εν λωρίον δερμάτινον έπιπλέον εν τώ μέσω των άφρών... Το έτράβηξε.

Προς μεγάλην της έκπληξιν, είδε να ναικούψη η μεγάλη κεφαλή της Κάνυας, άναίσθητος.

Με μεγάλον κόπον ανείλκυσε το ζών και το απέθηκεν εις την πέτραν έπειτα, εξεδίπλωσε το σχοινίον, από το όποιον ήτο κρεμασμένη, και κατήλθεν ούτω μέχρι του πυθμένου της άβύσσου.

Η άγωνία της δεν περιγράφεται... Έχον ριφθί λοιπόν και τα δύο κοράσια εκεί, όπως η Κάνυα ;

Τίποτε... τίποτε... δεν υπήρχε τίποτε, παρά ο βράχος.

Επανήλθε πλησίον της Κάνυας, σφικτοδεμένης με το δερμάτινον λωρίον.

«Ηρχισε να συνέρχεται.

Το πιστόν ζών πρέπει να υπερησπίσθη γενναίως τα κοράσια. Ο ληστής, μη τολμών να μετρηθί μαζί των, το παρέλυσε με το δυνατόν σφίξιμον του λωρίου, έπειτα το έσυρε μέχρι της χαράδρας και το έρριψεν εις το νερόν.

— Αυτό θα έγινε πρό όλίγου, άφ' ού η Κάνυα δεν επήγη, εκέκρηθη η Γουιλελμίνα! αλλά πώς να τον καταδιώξω, άφ' ού μου έπηρε το άλογόν μου.

Με θαυμασίαν εύκινήσιαν, το γενναίον κοράσιον, άφ' ού ανεπαύθη όλίγον, άνήλθεν από την χαράδραν.

Μόλις ελυτρώθη από τα δεσμά της,

η Κάνυα εκτεθείωσε δια των κινήματων της τας υποθέσεις της Γουιλελμίνας.

Ηθελε να όρμηθή προς νότον, ακολουθούσα άκριβώς τα ίγνη των δύο άλόγων, τα όποια χάρις εις αυτήν διέκρινεν η Γουιλελμίνα.

Εν τούτοις το κοράσιον έμενεν εις άμνηγνίαν.

«Λενέττα, αγαπητή μου μικρούλα, — έλεγε καθ' εαυτήν, ήθελα πολύ να τρέξω να σ' εύρω, αλλά... είμαι Βεροπούλα... η πατρίς πρό πάντός!»

Έγκέκρη επ' όλίγα δευτερόλεπτα, με το μετωπον συνωφρωμένον.

Έξαφνα έφάνη ότι επήρε την απόφασιν της. Θωπεύουσα διά της χειρός την Κάνυαν η οποία ήτο εξηγριωμένη, ήρχισε να ζητή κάτι, το όποιον επί τέλους εύρε.

Ητο ένα πεπόνι. Με την μάχαιράν της έκοψε μίαν φέταν, της έβγαλε την φέγαν και την έξυσε καλά, έως ότου έμεινεν ο

φλοιός καθαρώτατος. Έπειτα, μ' ένα μακρό άγκάθι, έχαραξεν επ' αυτού όλίγας λέξεις.

Δια την έργασίαν αυτήν εξώδευσεν όλόκληρον τέταρτον της ώρας τόνον έπρόσεξε να σχηματίση εύανάγκιστα τα γράμματά της.

Αφ' ού έτελείωσεν, έκοψεν ένα κομμάτι από την γούναν της Ειρήνης, η οποία είχε μείνη εκεί εις τα χορτα, έτύλιξε την φέταν του πεπονίου με αυτό και την έδεσε στερεώς εις το περιλαίμιον της Κάνυας.

— Εις το Ζώννεστράαλε! ειπε προς το ζών, το όποιον έπεράμενε τας διαταγας της.

Η σκύλλα έφυγεν ως βέλος.

Ο Μαρμπίης έκαμε να την ακολουθήσθη, αλλά η Γουιλελμίνα τον εκράτησε.

— Όχι, Μαρμπίη! σ' θα μείνης μαζί μου... Έχουμεν άλλη δουλειά... έννοια σου, και η Κάνυα θα έλθη να μας

εβρη... Έμπρός! και εϊθε να μή φθάσωμεν άργά!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΜΙΑ ΦΕΤΑ ΠΕΠΟΝΙΟΥ

Περίλυποι, ο Γκυ Λακάς και η μίς Φλώρο συνωμύλουον περί των δραπετιδιών. Αφούτου έφυγαν, δηλαδή πρό πέντε ήμερών, η παιδαγωγός και ο νεός έξων εις διαρκή αγωνίαν.

Έξηρευνήθη η περίχωρος εις άκτίνα πολλών λευγών, αλλά χωρίς αποτέλεσμα.

Την στιγμήν εκείνην, καθήμενοι επί ξυλίνου θρανίου εις την αύλην του άγροκηπίου, η Μίς και ο Γκυ εκέκτεπτον να ναχωρήσουν την έπαύριον, παρά τας αντηρήσεις του Μπαμπού, ο όποιος τούς έβεβαίωσεν, ότι τα κοράσια, συνηροφούμενα από την Γουιλελμίναν, δεν διέτρεχον κανένα κινδυνον.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΟΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ

Ένα πρωί, ο Φασουλάκης βγήκε περίπατο. Έκει άπάντησεν έναν Ιππότην, άρματωμένον όπως αυτός με όλόκληρη πανοπλία. Η περικεφαλαία του είχε μάσκα, και το πρόσωπό του δεν έφαινετο. Εις την άσπίδα του επάνω ήταν ζωγραφισμένο ένα χρυσό φεγγάρι.

Ο άνθρωπος αυτός έπλησίασε τον Δόν-Κιχώτην και του ειπε :

— Είμαι ο Ιππότης της Πανσελήνου, και ήλθα για να σε πολεμησω. Θα μονομαχησωμε, και αν νικήσω, ιδου τι άπαιτώ από σε : Να γυρίσης εις το σπίτι σου, και όλόκληρο χρόνο να μην πάσης σπαθί 'ετό χέρι σου. Δέχεσαι ;

— Δέχομαι, απεκρίθη ο Φασουλάκης, βεβαίωτατος ότι αυτός θα ήταν ο νικητής.

Τότε οι δύο Ιππότες χωρίζονται, και πάλιν έφορμούν ο ένας έναντίον πού άλλου, με τα κοντάρια μπροστά.

Το άλογο του Ιππότου της Πανσελήνου ετυχε να είνε ζωρότερο και πέφτει επάνω 'ετόν Αχαμνώνντα, και τον σκουντά με τόσην όρμη, που τον ρίχνει κάτω μαζί με τον Δόν Κιχώτη.

Τότε ο Ιππότης της Πανσελήνου άκουμπά το κοντάρι του εις το στήθος του Φασουλάκη και του λέγει :

— Άνδρείε Δόν-Κιχώτη, όμολογείς ότι ενικήθης ; — Τρύπησέ με με το κοντάρι σου : πάρε μου και τη ζωή, άφ' ού μου πήρες την τιμή ! άπαντα στενάζωντας ο δυστυχισμένος Φασουλάκης.

— Ποτέ ! λέγει ο Ιππότης της Πανσελήνου. Έγώ να σκοτώσω τέτοιον άνδρείον Ιππότην ; Σε παρακαλώ όμως πολύ, κύριε Φασουλάκη Δόν-Κιχώτη, να θυμηθής εκείνο πού μου ύποσχέθης.

[Προσεχώς το τέλος]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Αγαπητοί μου,

Ατα την παραδοσιν, ο Μάρτης εχει δυο γυναϊκας. Η μια εινε ευμορφη και η αλλη ασχημη. Οταν Μάρτης βγαί νη περιπατον με την ευμορφη, ο καιρος εινε λαμπρος. Οταν βγαί νη όμως με την ασχημη, ο καιρος εινε καλός και ψυχρός.

Ολόκληρον σχεδόν την ημέραν την επεράσαμεν εις την εξοχόν. Είδατε; δεν μας έκαμνε καρδιά να φύγωμεν. Αλλά εινε καιρος να επιστρέφωμεν εις την πόλιν... Ολοι κληρον σχεδόν την ημέραν την επεράσαμεν εις την εξοχόν. Είδατε; δεν μας έκαμνε καρδιά να φύγωμεν.

Εστιάθη από τον Εγνώριον Βλαντιν

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Σχήματα. — Εινε συμπλέγματα από λέξεις έχουσαι εν ή περισσώτερα στοιχεία κοινά, και εις ώρισμένη θέσει, ώστε δι' αὐτῶν να συμπλέκωνται καταλλήλως και να αποκλίνωται εν σχήμα ώρισμένον και κανονικόν. Εξ τίνων τῶν σχημάτων (κυβόλεξον, δικτυωτόν, ῥάβδος) αὐται λέξεις αναγινωσκόνται οριζόντιως και καθέτως εις ἄλλα σχήματα (γωνία, πυραμίς, παραλληλόγραμμον) ἄλλα λέξεις αναγινωσκόνται οριζόντιως και ἄλλα καθέτως τέλος εις τίνια σχήματα (τετραγώνον, τρίγωνον, σταυρός, ἄστειρ) αὐται λέξεις συνδέονται ἁπλῶς πρὸς ἀλλήλας δι' ἑνὸς κοινού στοιχείου.

ΔΙΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΑΘΜΑΤΟΣ

Σας υπεσχέθη, ημεεις το σημερινόν φύλλον θα εδημοσιεύω. Αποτελέσματα του Εσπεραθματος. Ανετυχώς έκαιμ λάθος εις τους υπολογισμούς μου και αναγκάσθην να θάβωμαι ἄκριτον ἄλλοιαν την δημοσίευσιν. Διότι, ναί μεν ή προσήμα έληγε την 15 Μαρτίου, αλλά μέχρι της ημερας που σας γράφω (22 Μαρτίου) δεν συνενεγράθησαν ἄκριτον τ' Αποτελέσματα.

Ο αριθμός του λατίου σου, Κρητικόν Κάστανον, εινε 795. Αφ' ου δεν πρόκειται να προσέγγης Βραβείον διά τῆς Μ. Μυστικάς, τίς ανάγκη να δημοσιεύσῃς καίς εις τῶν τετραδίων σου ἥσαν τὰ καλλίτερα; Δέν νομίζει δτι θα ήτο μία ἔλλειψις ὁμορροσύνης πρὸς τοὺς ἄλλους; Φίλος μου τάρη τὴν Φαληρικῆν Ἄδραν καί... θύσεις κατ' ἕκαστον, να παρατίθω.

Αγαπήσαν Σοφοίταρ, και τις πληροφορεϊ ότι ενδουμείται πάντες τὰς ὁραίας ἡμέρας που ἐπεράσαν καί εις τὸ Ἀρσενικόν τῶν Ἀθηνῶν — ἡ Ἰδαρικὴ Γλοκνήκη ἀσκάτεται τὴν Ἀμεταβλητοὺν Καρδιαν και Χιονοσκεπὴν Ἀδρῆν και χαιρετὰ τὴν Διαγενεσθεῖσαν Ἑλλάδα. — τὸ Σερπαντεν ἔρωτᾷ τὴν Νεράιδαν τῶν Σπεσῶν εἶναι κατοικη εἰς τὰς Ἀθῆνας — ἡ Ἀμαρῆλις ἔμαθεν δτι τὸ Λευκὸν Κόρινθον θὰ τὴν ἐκδικηθῆ εν τῶν Παιδικῶν Πνεύμα, και τὸ περιμένει ἀνωποδως — ὁ Παμφίλιος Κόλιος ἀσκάτεται τὸν Σοφὸν Παιτακόν, τὸν ὁποῖον γυμνάσει — ἡ Ομίχλη ἀσκάτεται τὸν Διθέρα, Ἰδαρικῆν Γλοκνήκη και Χιονοσκεπὴν Ἀδρῆν — ἡ Διαγενεσθεῖσα Ἑλλάς ευχαριστεῖ τὴν Διοπτροφοροῦσαν διὰ τὰς εὐχὰς τῆς και τὴν συγγαίρεϊ διὰ τὰς προόδους τῆς εις τὸν χορὸν — τὸ Χρυσὸν Φαρὰκι χαιρετὰ τὴν Ἀμυθῶν Ἀμυθῶν — τὸ Φονγάρο τῆς Ενδογενίας χαιρετὰ τὸ Λευκὸν Κόρινθον και τὸ πληροφορεϊ δτι προσὴ λαμπρὰ εις τὸν νέον τόπον. Ζουὺ εχει φίλους γνωρίμοσ του — ἡ Μαύρη Προσωπιδοφόρος πληροφορεῖ τὸ Λευκὸν Κόρινθον δτι μόνον ἔτι ἀνταλλάξις Μ. Μυστικῶν εὐμορφῆ νανταλλάξου τὰ ὀνόματά των, ἔπει δὲ τὸ ὄνομα τῆς Μαργαριτοφόρου. — ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάθης ζητεῖ τὸνομα τοῦ Ροδιὸν Δοκίμου — τὸ Λαίμαργο Ποντικὸν ἀσκάτεται τὸ Ἄσπρο Ποντικὸν και ζητεῖ τὸνομα του και τὴν διουθυσίν του — ἡ Ἥρωίς τοῦ Ζαλόγγου ἀσκάτεται τὴν Παύδωρον Καραβία και ζητεῖ πᾶρξικὰ τοῦ ψευδωνύμου τῆς.

Εστιάθη από τον Εγνώριον Βλαντιν

Εστιάθη από τον Εγνώριον Βλαντιν

